

سوال د حميد بابا په شاعري كښي د سوز او گداز
 خصوصيات د عوفه د نازك ضيالي په
 ژبه كښي توگمندي كوي.

حميد بابا له د فيل سوز او گداز د
 نازك ضيالي په ستن كښي د پيلو چل ډير
 مينه ورتلو ځكه نو دوى ته په ادبي دنيا
 كښي موشكاف ونيول شي لكه يوانغلي پير محمد كاكړ
 وائي چې:

پس له دوه موشكاف عبدالحميد دے
 چې ئي اووي مينه نازك نكته دان شعر
 د حميد ماشوفيل زياته شاعري په مينه كښي د سوز ډير
 او لمبه كېږو په ياره كښي ده ډير په كچه
 ډول. دغه درد د الفطولو په نفاس او
 باريكي پناسه كړې دے او پي ټوك
 د ده دغه اشعار لوي لو ډير ژوند او مړه
 وركوي. اوس د حميد بابا د شعرونو لټونې
 وړاندې كوو او گورو چې دوى د سوز او گداز
 سېفيت د نازك ضيالي او تشبېهاتو په ژبه
 څه رنگ څاړ كړې دے.

ډير اوښكوي حورت له بومه پر ليوست
 زخو زړه به پوليونځي داد لوال د ډېره نهمه

پہ د شاعر کنہی شاعر د نازک ضیالیہ او
 تشیخالو بہترین اسماعال کہنے دے "دھیل علم
 او تباہی اظہار فی کہے دے۔ شاعر ڈائی
 لکھ تھلہ جی دکنم دیوال لائی او پہ وی
 او د دی اولو اونہی لہ و جی ڈپر
 امکان وی جی دا دیوال جی پہ ہیکارہ
 محفوظ ہیکاری ڈپر زر پریوٹی، علم دغہ شان
 د یار پہ علم کنہی جی زما کنہی او ٹیلی جوڈ پری
 لٹو دغہ او ٹیلو پی دا وجود کمزوری کمری
 دے او قوی امکان دے جی ڈپر
 زر بہ د یار پہ علم کنہی مسر شہم۔

ے لکھ سر د پسا پہ اور غائبونہ سپین لہ
 کسی مالرو دغہ ضد رال

دا یو بل شہر دے جی د حمید بابا
 د نازک ضیالیہ او تشیخالو شاہکار دے۔
 دا شہر ہم پہ مینہ کنہی د وجود د فریبہ
 او بد رنگہ کنہی قبرہ کوی۔ حمید بابا دانی
 جی کلاہ پسا د پھولو دیارہ د اور دیاسہ
 زوہلڈ کہے شی لٹو د اور دگمہ او شپ
 لہ و جی د پسی ٹرسن د مخ نہ و سوزی
 او دانی ہیکاری لکھ دا پسا جی خالی
 تھلہ جی صرف غائبونہ جی پانچ وی جی

سپين خلیگي - هم دغه شان که زه به
 فندا بنکارم یا خوشحال بنکارم تو به اهل
 سبني زه خاندم نه بلکي ديار د پلېخ لھو
 هي د مخ سپر اختم کوي دے او صرف
 غنا پونه هي به مخ سبني بنکاری -

خط په مخ د صنم داغنه که سوزي شوه به حاله سبني
 دا ئي غاښي په فوله سبني زېږي کا، که ژاله شوه به لاله سبني

گھنسي رڼل سحر جادو کا، په لفر د شکر سترگو
 نه ئي سيال په گھنسي سته دے نه ثانی په بنقاله سبني

لکه ونبلي مرغی به سس دام د سلو لوهو
 کسی رڼل پر پشافو زلو کنبو ایستم به کشاله سبني

دا زمانه غنه شين زره پکسني سيال ديار د شونزو
 کسی رڼل زېږي او زينت کا، لکه فې په سته بياله سبني

سرتي پايه هم د هجر لکه فې سورې سوري کرم
 خله يم مدام دا کسی په فزياد او په ناله سبني

که يار غواړي کومره باره تو در ئي عبدالمحمد
 دا په دا بهي در موزو شي، په درياب، نه به ناله سبني

دا شرونه به گجيج معنو د حميد بابا د نازک ضالک
 به ژبه کښې د عهقه ده سوز او گراز عکاسي کوي -
 د عمر يو شعر بېله بېله تشریح به زموږ پوهه
 لوره هم شنه کړي -

په ورومې شعر کښې شاعر د فيل چانان
 هفت کوي او د عهقه تشبیه د سپوږمۍ سره او
 د عهقه د زلفو تشبیه د وړو سره ورکوي - په
 بېله مهرې کښې د عهقه نسبت د گل لاله سره کوي
 او د عهقه شپاغلونو ته گل وائي - غرض دا چې
 وائي چې زما د هلم پخ په خط داسې شکاری
 لکه سپوږمۍ چې په وړو کښې بېله شي او
 سپين غاښونه ئې په سورخ داسې لکي لکه
 په گل لاله کښې چې گلې نښتي وي -

په دويم شعر کښې د فيل چانان د لورو
 سترگو هفت څه په دا دول کوي چې زما
 د انشا لوري سترگې داسې چا د کړې دي
 چې د هندوستان او بنگال چادو ئې هم
 په مقابله کښې نه دے -

په دريم شعر کښې فيل تکليف د نازک
 ضالک په بکسرين انداز کښې نبالوي - وائي چې
 د فيل يار لورو د زلفو داسې کچر کدم لکه يوه
 مرخه چې د سلو لومو په لوستيس دام کښې پوره

ٻنڊوڙي ده - حميد بابا وائي ٻيڻي ته ڇر ته ٽواري
 جي يار زما شي او زما سنگ له راشي لو
 د بعضي واند حل دا دي ٻي د خلو به
 خيگي به لعنه پسي چاره او فرار ورتي
 ڪو - خان د او سڳو به سندر لاهو ڪو
 او د علم او فرار ڪو يو ڪو ڪو ڪو ڪو
 جي موٽي به ناله ڪئي نه وي بلڪه
 درياب ڪئي ملا ورتي - مطلب دا ٻي د
 قيهي ٿيڙ به اسانه نه ملا ورتي بلڪه
 د بعضي ڀاره سڙي او ٽواري لڪار ده.

مختصر دا ٻي عبد الحميد بابا ٺهيل علم او
 درد د شجاعت او نازڪ خالي به سنگ
 به سبائش ۽ الاز ظاهري ڪم ڏي ڏه
 به گنج لوڙه د پڻيو د ٻيل ڪردار ادا
 ڪو ڪم ڏي او به پڻيو شاعرانو ٻي ٻي
 لو خانگري لوم پڻيو ڪم ڏي - خدائے دي
 ڪي ٻي پڻيو ڪم ڏي پڻيو اڻ
 ڀاره د خدائے معترف او سي امين